

Натисніть тут, щоб

КУПИТИ КНИГУ НА САЙТІ

або

замовляйте по телефону:

(0352) 28-74-89, 51-11-41

(067) 350-18-70

(066) 727-17-62

вдячне «Спасибі»,
«Вибач» тремтливе —
слово у серці,
як зёрнятко в ниві.
«Доброго ранку!»,
«Світлої днини», —
щедро даруй
ти людям, дитино.
Мова барвиста,
мова багата,
рідна і тепла,
як батьківська хата.

вдячне «Спасибі»,
«Вибач» тремтливе —
слово у серці,
як зёрнятко в ниві.
«Доброго ранку!»,
«Світлої днини», —
щедро даруй
ти людям, дитино.
Мова барвиста,
мова багата,
рідна і тепла,
як батьківська хата.

Ген тополя серед поля,
що додолу вітром гне;
хай дитина в слові *Воля*
незглибимий зміст збагне.

Тополиний лист в діброві
шелестить своє весні, —
таємниче в *Рідній мові*
одкривається мені...

То, згинаючись, раїна,
гей, шумить за небокрай,
що країна Україна —
мій коханий диво-край!

Ген тополя серед поля,
що додолу вітром гне;
хай дитина в слові *Воля*
незглибимий зміст збагне.

Тополиний лист в діброві
шелестить своє весні, —
таємниче в *Рідній мові*
одкривається мені...

То, згинаючись, раїна,
гей, шумить за небокрай,
що країна Україна —
мій коханий диво-край!

виймеш літеру одну —
і вже буде *спілка*.
Сварка йде така, що ну! —
перепалка (бійка):
зміниш літеру одну —
мирна *перепілка*.
Зміниш літеру одну
у словечку *бійка* —
і вже — леле — на сосну
мчить звірятко *білка*!
Більше прикладів не дам,
поміркуй — придумай сам.

виймеш літеру одну —
і вже буде *спілка*.
Сварка йде така, що ну! —
перепалка (бійка):
зміниш літеру одну —
мирна *перепілка*.
Зміниш літеру одну
у словечку *бійка* —
і вже — леле — на сосну
мчить звірятко *білка*!
Більше прикладів не дам,
поміркуй — придумай сам.

Дивно це було сприймать
хлопцеві малому:
«Як? На носі зарубать?
Ще й собі самому?»
Може, нині смішно вам
в теплім дружнім колі.
Гриць тепер сміється й сам, —
Гриць давно вже в школі.
В літгурток він став ходить
і знайшов розгадку:
ніс походить від *носить*
в даному випадку!
Бо носили в правікі
за собою всюди
пáлички і дощечкі
неписьменні люди.
І, як ми в записникі
все занóсим з вами,
так вони — на дощечкі,
звані в них *носáми*.
Отже, вираз виник там,
а зберігся й досі.
Це, читáчу, й ти затя́м,
зарубай на носі!

Дивно це було сприймать
хлопцеві малому:
«Як? На носі зарубать?
Ще й собі самому?»
Може, нині смішно вам
в теплім дружнім колі.
Гриць тепер сміється й сам, —
Гриць давно вже в школі.
В літгурток він став ходить
і знайшов розгадку:
ніс походить від *носить*
в даному випадку!
Бо носили в правікі
за собою всюди
пáлички і дощечкі
неписьменні люди.
І, як ми в записникі
все занóсим з вами,
так вони — на дощечкі,
звані в них *носáми*.
Отже, вираз виник там,
а зберігся й досі.
Це, читáчу, й ти затя́м,
зарубай на носі!

У барвистім розмаїтті
мови — дивна дивина.
Порожніш було б на світі —
зникла б навіть хоч одна.

У барвистім розмаїтті
мови — дивна дивина.
Порожніш було б на світі —
зникла б навіть хоч одна.

Пишу. За вчителем слідкую.
І раптом... Що це? От дива!
Я з уст його знайомі чую,
з дитинства звичнії слова.

Щораз звучить татарське слово.
Хіба це українська мова?

Пливуть, пливуть слова до мене,
ті, до яких я змалку звик:
майдán, базар, газ, кава, нéне,
кавун, баштан, тютюн, сірнік,

кушак, джерéла, килим тощо...
Звідкіль їх корені ідуть?
Бахчисарай? Чи Львівська площа?
Звучання те саме і суть.

А, може, серед українців
(у бабці попитаю я)
в якомусь дальньому колінці
в моїм роду була рідня?

Пишу. За вчителем слідкую.
І раптом... Що це? От дива!
Я з уст його знайомі чую,
з дитинства звичнії слова.

Щораз звучить татарське слово.
Хіба це українська мова?

Пливуть, пливуть слова до мене,
ті, до яких я змалку звик:
майдán, базар, газ, кава, нéне,
кавун, баштан, тютюн, сірнік,

кушак, джерéла, килим тощо...
Звідкіль їх корені ідуть?
Бахчисарай? Чи Львівська площа?
Звучання те саме і суть.

А, може, серед українців
(у бабці попитаю я)
в якомусь дальньому колінці
в моїм роду була рідня?